

POSTANOWIENIE

Dnia 9 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku E. Spółki Akcyjnej w G.

przy uczestnictwie A. K.

o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie służebności przesyłu,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 czerwca 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w K.

z dnia 13 września 2016 r., sygn. akt VII Ca (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od uczestniczki postępowania na rzecz
wnioskodawcy kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności, w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy, dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla. Uczestniczka postępowania zarzuciła zaskarżonemu postanowieniu Sądu Okręgowego z dnia 13 września 2016 r. naruszenie art. 7, 172, 225, 305¹, 305² § 2 i art. 352 § 1 k.c.

oraz art. 321, 383, 385 i art. 13 § 2 k.p.c. - w różnych układach i powiązaniach, a wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania uzasadniła:

po pierwsze, występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego chwili rozpoczęcia biegu zasiedzenia służebności gruntowej, zakresu zasiedzenia i wpływu na zasiedzenie decyzji wywłaszczeniowej,

po drugie, poważnymi wątpliwościami występującymi w orzecznictwie,

po trzecie, oczywistą zasadnością wniesionej skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie objęte podstawami kasacyjnymi doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa. Zagadnienie wskazane przez uczestniczkę nie wykazuje takich cech. Przedstawiając je uczestniczka nie odniosła się do żadnych przepisów prawa materialnego ani prawa procesowego.

Podobnie nie wykazała uczestniczka potrzeby wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Jeżeli skarżący uzasadnia wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzebą wykładni, o jakiej mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c., powinien przytoczyć z omówieniem dotychczasowego orzecznictwa argumenty przemawiające za ujednoliceniem lub zmianą obecnie przyjmowanej wykładni określonego przepisu; postulowana wykładnia powinna mieć przy tym znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 stycznia 2015 r., V CSK 353/14).

Nie jest spełniona także przesłanka oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienie przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK

225/11). Innymi słowy, przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (por. T. Wiśniewski, w: H. Dolecki, T. Wiśniewski, red., Kodeksu postępowania cywilnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2010, s. 233 i 234). W niniejszej sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia oczywistego naruszenia we wskazanym wyżej znaczeniu żadnego z przepisów powołanych w skardze kasacyjnej uczestniczki postępowania.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej uczestniczki do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zgodnie z art. 520 § 3 k.p.c. w związku z § 5 pkt 3 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.).